

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: E. P.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2017, čj. OAM-5/LE-LE05-K07-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 5. 4. 2017 vydal správní orgán k žádosti žalobce rozhodnutí, kterým neudělil mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozhodnutí žalovaný zhodnotil, že žalobce žije v České republice od r. 1999, jeho současná žádost o mezinárodní ochranu je v pořadí již čtvrtá, první řízení proběhlo v r. 2001, bylo zastaveno pro nedostavování se žalobce k pohovoru, rozklad byl zamítnut Krajským soudem v Brně v lednu 2004. Druhá žádost byla podána v červnu 2006, byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Po zrušení tohoto rozhodnutí soudy bylo vydáno konečné rozhodnutí Nejvyšším správním soudem dne 24. 11. 2010 – kasační stížnost odmítnuta

pro nepřijatelnost. Potřetí požádal o mezinárodní ochranu žalobce dne 17. 4. 2014, řízení bylo zastaveno pro opakovaně podanou žádost, neuvádějící nové skutečnosti, pro které by mělo být vedeno řízení meritorně. Jako současný důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný na základě sdělení žalobce označil obavy žalobce z návratu do vlasti z důvodu jeho ruské národnosti, absence zázemí a legalizace dalšího pobytu v České republice.

II. Žalobní argumentace

2. V žalobě žalobce uvedl, že je již starší člověk, nemusí si vše dobře pamatovat, ale již nemá, co by nového uvedl, neboť v průběhu řízení již vše sdělil. Byl sice trestně stíhán, ale pouze za přečin, neodpustil se žádného majetkového trestného činu, či násilnosti. Je v základě slušný člověk, již 15 let žije s družkou J. G., občankou ČR, již několikrát nabízel, aby i ona mohla promluvit o jejich vztahu, ale OAMP tohoto nikdy nevyužila. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný neposoudil jeho situaci dostatečně, chtěl by v ČR normálně žít, pracovat, platit daně a cítit se jako normální člověk a mít rodinu. Myslí si, že jeho situace je výjimečná a jako taková by měla být posouzena. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, s doporučením, aby mu byla udělena možnost mít na zdejším území trvalý pobyt dle platného práva.

III. Vyjádření žalovaného

3. Správní orgán reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ze dne 30. 6. 2017, uvedl, že trvá na správnosti svého rozhodnutí, odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a skutečnosti, které uvedl v rámci provedeného pohovoru. Při hodnocení věci vycházel žalovaný zejména ze skutečností, které žalobce sám žalovanému sdělil, dále však i ze shromážděných podkladů a informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Tyto informace jsou součástí správního spisu, žalobci bylo umožněno, aby vypověděl vše, co považuje ve své věci za podstatné z hlediska osvětlení důvodů své žádosti, měl možnost seznámit se se shromážděnými podklady. Žadatel nenavrhl žádné doplnění informací, sám rovněž žádné podklady nepředložil.
4. V dalším žalovaný rekapituloval k žádosti žalobce, podané dne 13. 1. 2015, že žalobce uvedl, že je bez státní příslušnosti, ruské národnosti, hlásí se k římsko-katolické církvi, nebyl členem žádné politické strany, hnutí či organizace. K rodinným poměrům uvedl, že je svobodný, družka je občankou ČR, na Ukrajině již nikoho z rodiny nemá. Uvedl, že do ČR jezdil od r. 1997 do r. 1999 za účelem práce, v r. 1999 na Ukrajině vše prodal a přijel vlakem přes Slovensko do ČR, kde již zůstal. Zde pobýval do r. 2001 na dlouhodobé vízum, v minulosti v ČR žádal o mezinárodní ochranu již třikrát. Jeho zdravotní stav je dobrý. K důvodům opuštění vlasti sdělil, že odešel proto, že po rozpadu SSSR přišel o práci, pak mu na úřadu práce sdělili, že pracoval pro okupanty, jiné důvody nemá.
5. Správní orgán je přesvědčen, že zjistil skutkový stav věci řádně, shromáždil potřebné podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za účelem spolehlivého zjištění stavu věci byl s žadatelem proveden pohovor, v němž dostal dostatečný prostor k uvedení a sdělení všech skutečností, které jej vedly k opuštění vlasti i k popsání problémů. S protokolem o provedeném pohovoru byl žalobce řádně seznámen. K tvrzení žalobce, že mu Ukrajina nechce potvrdit státní občanství a úřady

s ním odmítají komunikovat, žalovaný připomíná, že sám žalobce výslovně uvedl, že mu byl na Ukrajině vystaven pas a Ukrajina ho tak uznala za svého občana. Stalo se tak po rozpadu SSSR, kdy pas mu byl vydán v r. 1991 či 1992, po získání vnitřního pasu Ukrajiny se musel přihlásit k trvalému pobytu, což neučinil. O cestovní doklad Ukrajiny pak nikdy nepožádal a z vlasti v r. 1997 vycestoval na základě dokladu SSSR, který byl v té době stále platný. Za dobu svého mnohaletého pobytu v zahraničí svou situaci nijak neřešil, nikdy v minulosti nekontaktoval zastupitelský úřad své země. Žalovaný tak v této situaci odkazuje na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016, ve které se uvádí, že dle zákona může člověk získat občanství Ukrajiny narozením, územním původem, naturalizací, obnovením občanství a adopcí. Žalobce však k získání občanství nevyvinul jakoukoliv snahu a svou situaci řešil převážně nelegálním pobytem na území ČR a opakovanými žádostmi o mezinárodní ochranu. Výše jmenovaný má tak možnost požádat státní orgány své vlasti o obnovu občanství, přičemž do doby vyřízení svého občanství může na území ČR pobývat na základě víza za účelem strpení, v souladu s ust. § 33 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

6. Na území ČR pobýval žalobce opakovaně i přesto, že mu bylo v minulosti několikrát uděleno správní i soudní vyhoštění, legalizaci pobytu však nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, či že by mohl pociťovat důvodnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Mezinárodní ochrana je institutem výjimečným, jeho smyslem je poskytnout ochranu žadateli, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž pouze z důvodů, upravených zákonem o azylu.
7. Žalovaný má za to, že při posuzování věci se nedopustil žádné nezákonnosti, jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem a žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.
9. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 13. 1. 2015, uvedl, že současná státní příslušnost není zjištěna, je ruské národnosti. Jeho rodiče již zemřeli, je svobodný. Žije v ČR s družkou. Do r. 1999 pobýval na Ukrajině, poté již v ČR na různých adresách. Žalobce nevlastní žádný doklad totožnosti. Je římskokatolického vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má středoškolské vzdělání, odborné předpoklady pro výkon povolání zámečníka, elektrikáře. Nevlastní žádný majetek. Jako důvod vycestování z vlasti uvedl, že po rozpadu SSSR přišel o práci, neboť pracoval jako zámečník 12 let pro firmu, která se zabývala státní zbrojní výrobou. Na úřadu mu pak úředník sdělil, že pracoval pro okupanty, práci mu seženu, jenže žalobce se urazil, sebral se a odjel do ČR. Přijel za prací, ale chtěl vlastně emigrovat. Nejdříve tu byl od r. 1997 na dlouhodobé vízum a pracoval, vízum mu prodlužoval zaměstnavatel. To ještě jezdil domů na Ukrajinu, pak tam vše prodal a od r. 1999 zůstal zde již natrvalo.

Na Ukrajině nikoho neměl, ani práci. Tehdy měl ještě pas SSSR, přijel vlakem, měl voucher, nebyla vízová povinnost. Až do r. 2001 měl dlouhodobé vízum, pak se dostal do konfliktu se zaměstnavatelem, on mu sebral pas, žalobce odjel do Vyšních Lhot požádat o azyl. Po převodu do pobytového střediska odešel a pracoval, poté se usadil ve Zlíně a po ukončení azylového řízení zde pobýval nelegálně. Takto střídavě žádal o azyl, byl také zavřený. O azyl žádá z humanitárních důvodů, nemá se na Ukrajině kam vrátit, nic tam nemá. Je Rus, ukrajinsky neumí, narodil se tam a vyrůstal, ale dnes je Ukrajina protiruská. Rusové jsou diskriminováni, on Ukrajincům nevěří, ani vládě. I tady má s Ukrajinci konflikty, se svými názory by tam neobstál. Je proruský orientován, ale válku nechce, vrátit se tam nemůže, nemá doklady. Ukrajinské úřady se s ním nehodlají bavit, nechťjí mu vydat povolení k vjezdu, ani potvrzení, že se tam narodil. On již ani jejich občanství nechce, chce zůstat tady a žít jako normální člověk. Kdyby měl povolení k pobytu, měl by nabídky na práci a mohl by normálně bydlet. Za svého pobytu v cizině nenavázal spojení se zastupitelským úřadem. O azyl žádal již třikrát, v r. 2001, 2006 a 2014. Třikrát již proti němu bylo vedeno trestní stíhání, a to za maření výkonu úředního rozhodnutí. Bojí se, že na Ukrajině by se již nedokázal začlenit do společnosti, kvůli tomu, že je Rus a všichni to vědí. Bojí se, že by zůstal bez prostředků, byl by bezdomovec. Zdravotní stav má dobrý.

10. Součástí správního spisu jsou fotokopie žádostí žalobce o udělení azylu z r. 2001, 2006, a o mezinárodní ochranu z r. 2014. S žalobcem byl proveden dne 15. 3. 2017 pohovor, v němž uvedl, že přicestoval do ČR v r. 1997 či 1998, rok 2000 slavil již zde. Od té doby území ČR neopustil. Před příjezdem do ČR žil na Ukrajině, ve městě Čerkasy, v bytě, který po smrti matky prodal, pracoval jako zámečník, po rozpadu SSSR se živil nějakou dobu jako číšník a přivydělával si, jak to šlo. Narodil se na Ukrajině, ale má ruskou národnost, po rozpadu zůstal na Ukrajině, občanství mu sice dali, ale bylo to obtížné, na úřadě mu nabídli místo instalatéra a řekli mu, že pracoval pro okupanty. Urazil se a chtěl Ukrajinu opustit, v té době mohl s voucherem, takže odjel. Cestoval s pasem SSSR, zaplatil si pobyt na základě živnostenského oprávnění, toto musel každý rok prodlužovat. To trvalo asi do r. 2001. Vždy to za něho vyřizovali ti lidé. Měl vnitřní ukrajinský pas a cestovní SSSR, řidičský průkaz. O vydání ukrajinského cestovního pasu nikdy nežádal. Vnitřní pas měl vydaný, ale byly tam velké fronty, měl tedy uznané občanství. Na Ukrajině bylo několikrát provedeno sčítání obyvatel, to ví od známých, když dostal ten vnitřní pas, musel se nahlásit k trvalému pobytu, ale to on neudělal, při sčítání ho tam nenašli, takže když se ČR snažila na Ukrajině ho vypátrat, ukrajinské orgány ho nenašly, byl to zmatek při rozdělování a on se nepřihlásil. K dotazu, proč mu bylo zastaveno řízení o žádosti o přechodný pobyt v srpnu 2013, žalobce uvedl, že žena na příjmu žádostí tuto přijala, ale řekla mu, že to neprojde, tak se otočil a odešel. Na Ukrajině nikoho nemá, nemá se kam vrátit, všichni příbuzní již buď zemřeli, nebo se neozývají. Poslední dopis tam poslal v r. 2000, dodnes nemá odpověď, nechce se tam vracet. Kdyby byl odsud vyhozen, bude na tom ještě hůře, než bezdomovec. Chtěl by žít jako normální člověk, kdyby se vrátil na Ukrajinu vyřídit dokumenty, dlouho by to trvalo a on tam nemá kde být, nemá ani finance, ani pas na to, aby bydlel v hotelu a něco si zařizoval. Neumí ani ukrajinsky, je tam cizí člověk. Jeho zdraví odpovídá věku.
11. Dne 15. 3. 2017 byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace, tyto jsou rovněž uloženy ve správním spise. Žalobce sdělil, že se s jejich obsahem nechce seznamovat, žádné další důkazy ve věci nenavrhuje.

12. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

13. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

14. Soud po přezkoumání věci rekapituluje, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že žádá o humanitární azyl, současně popsal důvody opuštění své vlasti i obavy z toho, že by po případném návratu skončil jako bezdomovec. Z výše uvedených skutečností je pak zcela patrné, že žalobce v průběhu řízení neuváděl žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dospět k závěru, že byl před svým odjezdem z Ukrajiny pronásledován, natož pak z azylově relevantních důvodů. Uvedl pouze, že po rozpadu SSSR přišel o práci a na úřadě mu řekl úředník, že pracoval pro okupanty, což ho urazilo a rozhodl se ze země původu odjet. Jak soud v bodě 13 konstatoval platnou právní úpravu mezinárodní ochrany, je zcela patrné, že žalobce nesdělil nic, co by mohlo vést žalovaný správní orgán k úvaze o možném zhodnocení sdělení dle § 12, ať již pod písm. a), či pod písm. b) zákona o azylu. Žalobce neuváděl, že by byl jakkoliv pronásledován, do země původu se vrátil po zhruba dvou letech zdejšího pobytu, prodal byt a vycestoval bez problémů. Nebyl tedy pronásledován, a z případného pronásledování z azylově relevantních důvodů, upravených v § 12 písm. b) ani nepocituje žádné, natož důvodné obavy. K tomu navíc soud konstatuje, že žalovaný se i tak velmi podrobně zabýval odůvodněním případné diskriminace žalobce, a to v souvislosti se situací na Ukrajině, tyto své závěry uvedl na str. 5 – 7 rozhodnutí, nedospěl však k jakékoli možnosti hodnotit žalobcem uvedené skutečnosti jako azylově relevantní, soud se pak s těmito závěry plně ztotožňuje. Protože podmínky ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje, soud se dále věnoval zhodnocení dostatečného uvážení žalovaného v souvislosti s § 14 zákona o azylu.
15. K tomu lze z vyjádření a sdělení žalobce jak z průběhu správního řízení, tak i ze samotné žaloby vysledovat tolik, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu proto, že chce žít se svojí družkou v České republice, chce zde pracovat, cítí se zdrav. Pokud by se měl vrátit na Ukrajinu, byl by tam prakticky v postavení bezdomovce. K tzv. humanitárnímu azylu správní orgán uvedl, že byla hodnocena jak rodinná, sociální, tak i ekonomická situace žalobce a bylo přihlédnuto i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Správní orgán uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu, jmenovaný je dospělý, praceschopný a plně právně způsobilý, jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních vyjádření dobrý. Zhodnotit pak nelze ani existenci jeho soukromých vazeb v ČR, v tomto směru žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), např. pod čj. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, či čj. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011. Žalovaný rovněž připomněl, že na humanitární azyl není právní nárok, je udělován pouze ve výjimečných okolnostech, v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobce však správní orgán takové důvody neshledal a soud této jeho úvaze nic nevytýká. Je totiž zcela patrné, že žalobce se bez dalšího spoléhá dlouhodobě na skutečnost, že opustil zem původu, nezabezpečil si potřebné osobní doklady a po celé dlouhé období téměř dvaceti let se spoléhá na to, že na zdejším území může pobývat bez legálního důvodu a potřebných dokladů. Taková situace však není a nemůže být standardní, žalobce k tomu ani nerespektuje opakovaně vydaná rozhodnutí o správním a soudním vyhoštění. Omluva toho, že by vyřízení dokladů v zemi původu mohlo dlouho trvat a žalobce by neměl kde pobývat je neakceptovatelná. Každý občan určitého státu je povinen zabezpečit si potřebné podklady k průkazu své totožnosti a oprávněnosti pobývání na určitém území. Pokud tak neučiní, je povinen nést za takové chování odpovídající následky, tyto pak nelze omluvit a napravit udělením

mezinárodní ochrany, nýbrž pouze řešit prostřednictvím žalovanou stranou namítaného zákona o pobytu cizinců.

16. K neudělení doplňkové ochrany na podkladě ustanovení § 14a zákona o azylu prakticky žalobce nic konkrétního nenamítal, pouze uvedl, že v případě návratu by byl bezdomovcem, protože v zemi původu nic nemá. Nezmínil žádné nebezpečí vážné újmy, azylově relevantní v návaznosti na znění citovaného ustanovení, soud proto pouze připomíná, že i tímto problémem se rozhodnutí správního orgánu zabývalo, a to konkrétně na str. 9 – 11, kdy žalovaný podrobně vypořádal, proč a z jakého důvodu dospěl k závěru, že žalobce v případě návratu na Ukrajinu není ohrožen ani uložením či vykonáním trestu smrti, mučením či nelidským a ponižujícím zacházením nebo trestátním, ohrožením lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, vypořádal i otázku případného rozporu vycestování žalobce s mezinárodními závazky České republiky. S ohledem absence žalobcem uváděných skutečností ohledně tohoto institutu soud pouze uvádí, že s odůvodněním této části rozhodnutí žalovaného souhlasí a považuje ho za dostatečné. Velmi podrobně se žalovaný vypořádal i s hodnocením bezpečnostních incidentů na východě Ukrajiny, které jsou však již dlouhodobě vyňaty ze situací, které lze označit za totální konflikt s tím, že obyvatelé státu mohou bez větších problémů z uvedené oblasti přesídlit do částí Ukrajiny, kde panuje běžná a nekonfliktní situace.
17. Ze všech shora uvedených důvodů tedy krajský soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žalobce nesplňuje žádné podmínky výše uvedených ustanovení zákona o azylu, jeho žaloba je nedůvodná. Soud ji tedy s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy soud přiznává náhradu nákladů řízení účastníkovi, který měl ve věci úspěch. Ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval, právo tak nebylo přiznáno žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. prosince 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně